

[Sigsgaard.]

dog ikke, om det kom tilstrækkelig klart frem, og hvis den radikale ordfører tager ordet her igen i dag, ville jeg være meget glad for en bekræftelse af, at man oprettholder den absolutte modstand imod de hemmelige kartoteker. I så fald forventer jeg, at der kommer et ændringsforslag til SF's forslag til beslutning fra udvalget.

Forskellige avismeddelelser kunne umiddelbart efter valget gøre én optimistisk, hvis man da ellers troede på dem. Jeg tror, det var i Information, man ret kort tid efter regeringsdannelsen kunne læse, at det var den nye regerings hensigt at afskaffe kartotekerne, men enten må jeg jo have læst forkert, eller også må avisen vel have skrevet forkert. Det ville jo være dejligt — det må jeg indrømme — hvis justitsministeren kunne bekræfte en sådan meddelelse, men jeg har altså desværre ikke megen tro på det. Men i den forbindelse vil jeg gerne understrege, at hvis det nu skulle være rigtigt, eller hvis det engang skulle vise sig at blive rigtigt, så bør man gå grundigt til værks. Det bør jo i så fald være alle politiske kartoteker, der skal fjernes. Man bør ikke beholde en lille rest, og man kan spørge i øvrigt, hvem der så skulle blive tilbage i et sådant reduceret kartotek. Man må også gå så grundigt til værks, at man husker hærens efterretningstjeneste og fremmedpolitiet, for der er jo en nær forbindelse mellem fremmedpoliti- og efterretningstjeneste; det var jeg inde på i november, og jeg synes, der er grund til at gentage, at der tilsyneladende findes et sådant nært samarbejde mellem efterretningstjenesten og fremmedpolitiet. Jeg nævnte dengang et eksempel, der kunne tyde i den retning, hvor en faglig gruppe havde besøgt et østeuropæisk land, og hvor en deltager ved hjemkomsten — han var udenlandsk statsborger — blev nøje udspurgt om sine rejsefællers gøren og laden under rejsen, og han blev udspurgt af fremmedpolitiet. Jeg gentager beretningen her for at minde det vistnok af SF i sin tid foreslåede kontrolorgan vedrørende politiets virksomhed eller det kontrolorgan, som man nu stiller forslag om, om, at man skal se meget nøje på fremmedpolitiets forhold.

Vor stilling til de hemmelige kartoteker er jo velkendt. Vi vil af med dem. De lægger

ved deres blotte tilstedeværelse en dæmper på trangen til at ytre sig, og det mærkes jo ikke alene på venstreflojen i de grupperinger, som er særlig udsat for registrering, men i hele befolkningen. Derfor er det simpelt hen i demokratiets interesse, at kartotekerne fjernes.

Men der eksisterer jo kartoteker af mange slags, og borgerne ved det. De kender de hemmelige kartoteker og oplysningsbureauernes virksomhed, personalekartoteker og meget andet. Den viden giver nogle mennesker en følelse af, at storebrors øjne kigger på dem dag og nat. En lærer, der underviser unge mennesker i 20-25 års alderen, fortæller mig, at hans elever er bange for stille-mener af alt for personlig karakter. Det hele skulle jo nødvendigvis i CIAs arkiv, har en elev udtalt. Hvis en sådan angst for åbent at tage stilling, åbent at erklære sig, breder sig til større dele af befolkningen, så er der jo gået noget meget væsentligt og værdifuldt tabt. Der er derfor grund til, at lovgivningsmagten griber ind over for den overhåndtagende kontrol med mennesker fra samfundets, fra erhvervslivets, fra ansættende myndigheders side.

Venstresocialisterne kræver først og fremmest de hemmelige kartoteker fjernet, men jeg er enig med SF i, at der bør indføres en parlamentarisk kontrol med politiets virksomhed i det hele taget. Et sådant kontrolorgan kunne jo passende som sin første opgave undersøge, hvad politiet ellers har af kartoteker bortset fra de hemmelige — de andre er jo altså også hemmelige, siden vi ikke kender til dem — dem, vi normalt kalder hemmelige.

For nogle år siden hævdede pressen, at sædelighedspolitiet førte kartoteker over alle homoseksuelle, hvad enten de havde overtrådt loven eller ej. Et enkelt eksempel på diskrimination af homoseksuelle har været fremme i debatten, det stammer fra 1964, da en homoseksuel tjener af sikkerhedsmæssige grunde ikke måtte servere for Khrustjöv. Under den store kartoteksdebat i 1964 blev det i øvrigt påvist, at også efterretningstjenesten interesserede sig for denne gruppe af medborgere. De skulle altså stå to steder, såvel hos sædelighedspolitiet som hos efterretningstjenesten. Jeg vil gerne spørge justitsministeren, om det stadig er tilfældet og hvorfor.